

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 445/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Г., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г., адвоката В.Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К број 1065/12 од 28. 02. 2013. године и Вишег суда у Чачку Кж 16/14 од 26. 02. 2014. године, у седници већа одржаној дана 22.05.2014. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К број 1065/12 од 28. 02. 2013. године и Вишег суда у Чачку Кж 16/14 од 26. 02. 2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К број 1065/12 од 28. 02. 2013. године окривљени Н.Г. оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 15 дана по правоснажности пресуде и одређено, да у случају да исту не плати, суд ће изречену новчану казну заменити у казну затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени Н.Г. је обавезан да на име трошкова судског паушала плати износ од 4.000,00 динара у року од 15 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да приватном тужиоцу О.М. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 144.460,00 динара у року од 15 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 16/14 од 26. 02. 2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Н.Г. и пресуда Основног суда у Чачку К број 1065/12 од 28. 02. 2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.Г., адвокат В.Н., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 2. ЗКП и повреде људских права и слобода зајамчених Уставом и ратификованим конвенцијама из члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП, као и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће донети пресуду којом се оптужба одбија и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г. је неоснован.

Бранилац окривљеног Н.Г. у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП јер је овај окривљени за казнени догађај истог дана, у исто време, на истом месту, правноснажно прекршајно осуђен пресудом Прекршајног суда у Чачку Пр бр. 2029/11 од 13. 03. 2012. године, за прекршај против јавног реда и мира из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру.

Чланом 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11....) прописано је да ће се законитост предузетих радњи пре почетка примене овог Законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...76/10).

Одредбом члана 6. ЗКП („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...76/10) који је важио у време доношења првостепене пресуде, прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правоснажном пресудом ослобођен или осуђен или је за то дело поступак правноснажно обустављен или оптужба правноснажно одбијена. Исто је прописано и чланом 4. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11....) који важи у време доношења другостепене пресуде.

Из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Основног суда у Чачку К број 1065/12 од 28. 02. 2013. године окривљени Н.Г. оглашен кривим да је дана 28. 06. 2010. године око 20,00 часова на сеоском путу испред куће В.Р. из Ж. вређао приватног тужиоца О.М. тако што је приватног тужиоца позвао да изађе на пут, а након што је то учинио вређао приватног тужиоца говорећи му ..., па је након тога кренуо да се са њим физички обрачуна и појурио тужиоца дрветом када је приватни тужилац побегао.

Из пресуде Прекршајног суда у Чачку Пр бр. 2029/11 од 13. 03. 2012. године произилази да је окривљени Н.Г. оглашен кривим што је дана 28. 06. 2010. године на сеоском путу испред куће В.Р. реметио јавни ред и мир изазивањем и учествовањем у тучи, на тај начин што је путничким моторним возилом голф, сеоским путем дошао испред дворишта В.Р. где се налазио О.М. са којим је имао нерашчишћена новчана потраживања око продаје возила па је позвао О. који је код В.Р. седео претходно на тераси, да изађе на пут, кад су почели расправу око новца на име продаје путничког возила, у једном тренутку је окривљени гурнуо рукама у пределу груди О.М., а овај му вратио ударцем шаком у пределу лица, да би потом окривљени затвореном шаком ударио у пределу лица О.М. да би потом О.М. прескочио ограду поред пута и удаљио се ван места догађаја, а окривљени је оваквим понашањем изазвао учествовање у тучи те је овим реметио јавни ред и мир.

Догађај описан у изреци пресуде Прекршајног суда у Чачку Пр бр. 2029/11 од 13. 03. 2012. године и догађај описан у пресуди Основног суда у Чачку К број 1065/12 од 28. 02. 2013. године, која се побија захтевом за заштиту законитости, догодио се истог дана - 28. 06. 2010. године, у исто време - око 20,00 часова и на истом месту, у селу Ж. испред куће В.Р., али се догађаји не односе на исте радње окривљеног Н.Г. Наиме, чињенични опис прекршаја односи се на то да је окривљени Н.Г. након отпочињања расправе, гурнуо рукама у пределу груди О.М., овај му је вратио ударцем шаком у пределу лица, да би потом окривљени затвореном шаком ударио у пределу лица О.М., након чега се О.М. удаљио, док се чињенични опис кривичног дела за које је окривљени Н.Г. оглашен кривим односи на вређање приватног тужиоца О.М. од стране окривљеног. По налажењу Врховног касационог суда, против окривљеног Н.Г., поводом истог догађаја, због појединих радњи, вођен је прекршајни поступак, у коме је оглашен кривим због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, код кога је заштитни објекат јавни ред и мир, а због друге радње је у кривичном поступку оглашен кривим, за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, код кога је заштитни објекат част и углед.

Имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда у конкретној ситуацији се не ради о пресуђеној ствари и није учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, у правноснажним пресудама, како се то неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Г. указује.

Наводе захтева браниоца окривљеног у којима истиче повреде закона прописане у члану 485. став 1. тач. 2. и 3. ЗКП, Врховни касациони суд није разматрао, јер уз захтев нису достављене одлуке Уставног суда РС или

Европског суда за људска права, коју обавезу има окривљени сходно члану 484. ЗКП.

Из наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**